ΕΚΠΛΗΚΤΙΚΑ ΠΕΙΡΑΜΑΤΑ

Η μετενσάρκωση απασχολεί πάλι πολλούς επιστήμονες

Προβληματίζονται και οι πιό δύσπιστοι

Η «ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ» ΣΕ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΕΣ ΖΩΕΣ

Β΄

«Μπορούμε νὰ ποῦμε-- γράφει ὁ καθηγητὴς Τζήρτζ—ὅτι οἱ ἄνθρωποι εἶναι ζῶα ἡμιτελῆ ποὺ προσπαθοῦν νὰ φτάσουν στὴν τελείωσή τους μὲ τὸν πολιτισμό. Ἡ εὐελιξία καὶ πλαστικότητα τοῦ ἀνθρώπου ἔχει παρατηρηθεῖ ἐπανειλημμένα. Ὅμως αὐτὸ ποὺ ἔχει ἀκόμη μεγαλύτερη σημασία, εἶναι ἡ ἀπόλυτη ἐξάρτησή του ἀπὸ ἕνα συγκεκριμένο εἶδος μάθησης: τὴ διαμόρφωση καὶ κατανόηση ἀντιλήψεων, τὴν κατανόηση καὶ χρησιμοποίηση συγκεκριμένων συστημάτων μετάδοσης ἐννοιοφόρων συμβόλων. Ὁ ἄνθρωπος χτίζει φράγματα ἢ σπίτια, βρίσκει τροφή, ὀργανώνεται σὲ κοινωνικὰ σύνολα ἢ ζευγαρώνει στηριζόμενος σὲ μιὰ συνεχῆ ροὴ ἀπὸ προγράμματα καὶ σχέδια, ἔθιμα κυνηγιοῦ, ἠθικὰ συστήματα καὶ αἰσθητικὲς ἀρχές. Δηλαδὴ ἡ ἀντίληψη εἶναι ποὺ διαμορφώνει τὴν ἀκαθοδήγητη ἱκανότητα».

Αὐτὴ ἡ «ἀκαθοδήγητη ἱκανότητα» εἶναι ποὺ διαμορφώνεται — κατὰ τὴν ἄποψη τῶν διαδοχικῶν ζωῶν— ἀπὸ τὸ «σύνολο» ποὺ ἀναφέρουν οἱ βουδδιστὲς, ποὺ ἐγκαθίσταται, ἐνσωματώνεται διαδοχικὰ στὸ πέρασμα τῶν αἰώνων καὶ συνταυτίζεται μὲ τὸ «κορμὶ» κάποιου ἀνθρώπου, ὁδηγῶντας το στὴν ἀνάπτυξη τῶν ἱκανοτήτων ποὺ καὶ στὸ παρελθὸν εἶχαν αὐτὰ τὰ «σύνολα».

Πῶς, ὅμως, γίνονται κτῆμα τοῦ ἀνθρώπου οἱ γνώσεις, ἢ ἔστω οἱ ἐνδείξεις γιὰ τὶς «περασμένες ζωές» μας; Αὐτὸ ἐπιτυγχάνεται, ὅπως ὑποστηρίζουν οἱ ἀσχολούμενοι μὲ τὰ παραψυχολογικὰ ἐπιστημονικὰ πειράματα, μὲ τὴ λεγόμενη «ἀναστροφή τῆς μνήμης». Σ' αὐτὸ παίζει σημαντικὸ ρόλο ἡ ὕπνωση. Ἡ ἐπιτυχία τῶν πειραμάτων ἀναστροφῆς τῆς μνήμης ἐξάρτᾶται κατ' ἀρχὴν ἀπὸ τὴν ἱκανότητα τοῦ ὑπνωτιστή. Μὲ τὴ βοήθεια ἱκανῶν ὑπνωτιστῶν— ἀναφέρεται ἕνας ποὺ ἔμεινε κλασικός, ὁ Ἀντρὲ Ντυπίλ — ὀργανώθηκαν πειράματα ποὺ ἄφησαν κατάπληκτους τοὺς ἐπιστήμονες, ἀκόμη καὶ τοὺς φανατικότερους πολέμιους τῆς θεωρίας τῆς «μετενσάρκωσης». Εἶναι ἐντυπωσιακὲς οἱ περιπτώσεις ἀνθρώπων, ποὺ μὲ τὴν «ἀναστροφὴ τῆς μνήμης» ἔφτασαν νὰ «ξαναζήσουν», νὰ περιγράφουν καὶ μάλιστα μὲ καταπληκτικὲς λεπτομέρειες μιὰ σειρὰ ἀπὸ «περασμένες ζωές» τους, σὲ σώματα ἄλλων ἀνθρώπων, ἀσήμαντων καὶ διάσημων, πλούσιων καὶ φτωχῶν, καλῶν καὶ κακῶν. Τὸ ἐκπληκτικότερο εἶναι, ὅτι οἱ ἐπιστήμονες ποὺ παρακολουθοῦσαν αὐτὰ τὰ πειράματα, ἐπαλήθευαν μετὰ τὶς «ἀφηγήσεις» τῶν «πειραματόζωων» ὅλα ὅσα, ἀνέφεραν.

ΕΙΝΑΙ ΠΑΡΑΔΕΚΤΗ Η ΜΕΤΕΝΣΑΡΚΩΣΗ;

Στὸ βιβλίο τοῦ Ποὺς «Μετενσάρκωση» ἀναφέρονται:

«Ὑπάρχουν μέσα στὸ ἀόρατο λέξεις ζωντανές γραμμένες σ' ἕνα βιβλίο ποὺ μερικὲς σελίδες του ἔχουν διαβαστεῖ ἀπὸ πνεύματα ποὺ βρισκόντουσαν σὲ ἔκσταση. Αὐτὴ εἶναι ἡ ρίζα ὅλων τῶν θρησκευτικῶν ἐντολῶν καὶ ὅλων τῶν ἀληθινῶν καθοδηγητῶν τῶν λαῶν. Ὁ νόμος τῆς μετενσάρκωσης εἶναι γραμμένος μέσα σ' αὐτὸ τὸ βιβλίο. Δὲν πρόκειται γιὰ ἐπινόηση τοῦ ἀνθρώπινου μυαλοῦ οὔτε γιὰ τὸ νόδο δημιούργημα μιᾶς παραληρηματικῆς φαντασίας. Ὅπως ὁ ἥλιος ἀνατέλλει μέσα στὸ ὁρατό, διώχνει τὶς σκιές τῆς νύχτας καὶ μᾶς πλημμυρίζει μὲ τὸ δημιουργικό του φῶς, ἔτσι καὶ ὁ νόμος τῆς μετενσάρκωσης εἶναι ὁ ἥλιος τοῦ ἀόρατου κόσμου ποὺ διαλύει τὰ φιλοσοφικὰ σφάλματα, φωτίζει τὶς ψυχὲς στὴν ἀποστολή τους δείχνει τὴ διαρκῆ δικαιοσύνη ὅλων τῶν ἐθνῶν, ὅλων τῶν ἀντιδράσεων μέσα σὲ κάθε σχέδιο καὶ δικαιώνει τὴν ἀθάνατη κραυγὴ τοῦ Πνεύματος ποὺ ξαναβρίσκει τοὺς προγόνους του λέγοντας: «Ἂς εἶσαι εὐλογημένος πατέρα μου, γιατί παρ' ὅλες τὶς προδοσίες καὶ τὶς ἀδυναμίες μου, ἐσὺ δὲν μ' ἐγκατέλειψες ποτέ».

Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα, ἡ μετενσάρκωση ἀπασχολοῦσε τοὺς φιλοσόφους καὶ μάλιστα ὁ Πλάτωνας ἔγραψε πολλὰ γιὰ τὴ θεωρία τῆς μετενσάρκωσης, τῆς ὁποίας ὑπῆρξε ὁπαδὸς ὅπως καὶ ὁ Πωλίνος καὶ ἄλλοι σοφοὶ στὸ πέρασμα τοῦ χρόνου, ὅπως ὁ Γκαῖτε, ὁ Ἐμερσον, ὁ Σοπενάουερ καὶ ἄλλοι. Στὴν ἐποχή μας, δὲν εἶναι λίγοι οἱ ὀπαδοὶ τῆς θεωρίας αὐτῆς, ποὺ ἐνισχύεται ἀπὸ τὰ τεκμηριωμένα πειράματα «ἀναστροφῆς τῆς μνήμης» —ποὺ εἶναι τὸ κατ' ἐξοχὴν «ἀποδεικτικό» ὑλικὸ τῶν ὑποστηρικτῶν τῆς θεωρίας ὅτι ὁ ἄνθρωπος ζεῖ διαδοχικὲς ζωές, μὲ τὴν ἴδια ψυχὴ σέ διαφορετικὰ σώματα.

Ἐκπληκτικὸ, ἀπὸ τὴν ἄποψη εἶναι ἕνα πείραμα ποὺ ἔχει μείνει στὴν ἱστορία καὶ ποὺ τὸ ἔκανε ὁ ἄνθρωπος ποὺ πρῶτος προκάλεσε τὴν «ἐπιστροφὴ» στὶς προηγούμενες ζωές, καὶ ποὺ περιλαμβάνεται στὸ βιβλίο του «Διαδοχικὲς ζωές» ποὺ θεωρεῖται «εὐαγγέλιο» γιὰ τοὺς ὀπαδοὺς τῆς μετενσάρκωσης. Αὐτὸ τὸ πείραμα ἔμεινε γνωστὸ μὲ τὴν ὀνομασία «Ἡ Μαρία Λίζα— ἀόρατη καὶ παροῦσα». Πρόκειται γιὰ μιὰ σειρὰ ἀπὸ ὑπνωτιστικὲς συγκεντρώσεις ποὺ ἔγιναν ἀπὸ τὴν καθοδήγηση τοῦ Ἀντρὲ Ντυπίλ, ποὺ τὶς παρακολοὐθησαν καὶ τὶς κατέγραψαν εἰδικοὶ ἐπιστήμονες, ἐνῶ πολλοὶ γιατροὶ ποὺ παραβρέθηκαν σὰν «μάρτυρες» μαζὶ μὲ ἄλλους ἀνθρώπους, ὑπέβαλαν ἐρωτήσεις στὸ «διάμεσο» ποὺ ἔκανε ἕνα δραματικὸ συναρπαστικὸ καὶ ἀπόλυτα ἀληθινὸ «ταξίδι» στὶς περασμένες «ὑπάρξεις» του. Ὁ ἴδιος ὁ Ντὲ Ροσά, ποὺ παρακολοὐθησε μαζὶ μὲ συνεργάτες του τὴ σειρὰ τῶν πνευματιστικῶν αὐτῶν συγκεντρώσεων καὶ ἤλεγξε στὴ συνέχεια τὴν ἀκρίβεια τῶν ἀφηγήσεων, γράφει:

«Τὸ πιὸ σημαντικὸ δὲν ἦταν ν' ἀποδείξουμε ὅτι δὲν ἔγινε καμιὰ ἀπάτη στὸ πείραμα, ἀλλὰ νὰ φτάσουμε τὸ πείραμα μέχρι τὰ ἄκρα, ἀδιαφορῶντας γιὰ τὴ γνώμη τῶν σκεπτικιστῶν. Οἱ συνθῆκες τοῦ πειράματος μᾶς βεβαίωναν ἀπόλυτα πὼς δὲν ὑπῆρχε περίπτωση ἀπάτης. Τὸ μέντιουμ ἦταν μιὰ νέα γυναίκα ἀπὸ τὸ Μὼ τῆς Γαλλίας, ἡ Ντενίζ Σ... Σύμφωνα μὲ μιὰ μέθοδο ποὺ τώρα εἶναι πολὺ συνηθισμένη, ὁ Ντυπὶλ γύρισε τὴ Ντενίζ στὸ πρόσφατο παρελθόν της, στὴν παιδικὴ καὶ μετὰ στὴ βρεφικὴ ἡλικία. Κι' ὕστερα τὸ πρῶτο «μεγάλο ἄλμα» καθὼς ὁ Ντυπὶλ ὁδήγησε τὸ μέντιουμ ἀπὸ τὴν τωρινὴ ζωή του σὲ μιὰ προηγούμενη. Ἡ Ντενὶζ εἶπε πὼς εἶναι τώρα 16 ἐτῶν καὶ ὀνομάζεται Μαρία Λίζα.

Εἶπε ἀκόμη ὅτι εἶναι κόρη τοῦ στρατάρχη τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντα, τοῦ Φραγκίσκου Ἰωσὴφ Λεφέβο. Ἡ ἐποχὴ εἶναι τὸ 1820 (...). Χρειάστηκαν ἑξήντα περίπου ὑπνωτιστικὲς συγκεντρώσεις γιὰ νὰ μᾶς πείσουν γιὰ τὴν ἀληθοφάνεια τῶν γεγονότων καὶ μᾶς δώσουν ἀπὸ τὸ ὑπερπέραν τὴν ἱστορία τῆς Μαρίας — Λίζας, φυσικὴς κόρης τοῦ στρατάρχη Λεβέβρ καὶ τῆς... Πωλίνας Βοναπάρτη. Εἶναι ἕνα πρόσωπο ποὺ δὲν ἄφησε κανένα ἴχνος στὴν ἱστορία, ἀλλὰ ἡ ἐπαλήθευση τῶν ὅσων ἀνέφερε ἡ Ντενὶζ γιὰ τὰ πρόσωπα, τὴν ἴδια τὴν Μαρία Λίζα, τοὺς γονεῖς της. τὸ περιβάλλον, τὴν ἐποχή, ἀποδείχτηκαν ἀληθινὰ μὲ μαρτυρίες ἀνθρώπων ποὺ ἦταν σὲ θέση νὰ ξέρουν. Γενικά, ἡ ἱστορία τῆς Μαρίας Λίζας «ταιριάζει» μὲ τὸν χρόνο, μὲ τὴν ἐποχὴ ποὺ ἰσχυρίζεται πὼς ἔζησε καὶ μὲ τὰ πρόσωπα ποὺ γνώρισε. Μιὰ ἱστορικός, ἡ Ἀντρὲ Μπωγκίντ, ποὺ παρακολοὐθησε εἰδικὰ αὐτὰ τὰ πειράματα, ἀντιπαρέβαλε διαρκῶς τὰ ἀναφερόμενα γεγονότα καὶ τὰ ἐπεισόδια ποὺ ἔζησε ἡ Μαρία Λίζα μὲ τὴν ἱστορικὴ πραγματικότητα. Αὐτὸ μᾶς ἔπειθε γιὰ τὴν ἐκπληκτικὴ ἀλήθεια ποὺ ξετυλιγόταν μπροστά μας στὸ πείραμα ἀπὸ τὸν Αὔγουστο ὡς τὸν Ὀκτώβριο, ὅσο κράτησαν οἱ 60 περίπου ὑπνωτιστικὲς συγκεντρώσεις».

Ὁ Ντὲ Ροσὰ συνεχίζει σὲ ἄλλο σημεῖο:

«Ἡ Μαρία —Λίζα πέθανε 61 ἐτῶν. Ὁδηγήσαμε τὴ Ντενίζ στοὺς ἴδιους αὐτοὺς χώρους ποὺ περιέγραψε ὅτι ἔζησε. Ἐκεῖ σὲ κατάσταση ὑπνώσεως, μᾶς ἔδειξε τὰ δωμάτια, τοὺς διαδρόμους, τοὺς χώρους, τὶς πόρτες, ἄλλες λεπτομέρειες ποὺ ἦταν ἀδύνατο νὰ ξέρει ὡς Ντενίζ, καὶ ποὺ σχετίζονταν μὲ τὴν προηγούμενη ζωή της σὰν Μαρίας — Λίζας. Μόλις τὴ φέραμε μπρὸς στὴν πόρτα τοῦ δωματίου, ὅπου σύμφωνα μὲ τὴν ἀφήγησή της πέθανε, τρομοκρατήθηκε, δὲν ἤθελε νὰ περάσει μέσα. Χρειάστηκε νὰ τὴν ξυπνήσουμε γιὰ νὰ ἠρεμήσει... Σὲ ἄλλη συγκέντρωση, θελήσαμε νὰ μάθουμε τί ἀπέγινε μετὰ τὸν θάνατό της, προτοῦ μετενσαρκωθεῖ στὸ φυσικὸ περίδλημα τῆς Ντενίζ Σ. Ἔτσι, μέσα σ' ἕνα κλῖμα ἀπόλυτου δέους καὶ ἐπηρεασμένη ἀπὸ τὴν ἀλήθεια τῶν προηγηθέντων ἀφηγήσεων, περάσαμε μαζὶ μὲ τὴν Ντενίζ τὴ «μεγάλη γέφυρα» ἀπὸ τὴ μιὰ ζώνη σὲ μιὰ ἄλλη. Καὶ ὁδηγηθήκαμε στὴ ζωὴ ἑνὸς ἄντρα, ποὺ ἦταν τὸ περίβλημα τῆς ψυχῆς τῆς Μαρίας Λίζας καὶ ἴσως ἄλλων προηγουμένων «σωμάτων».

ΤΑ ΣΩΜΑΤΑ ΥΠΟΤΑΣΣΟΝΤΑΙ

Ἕνας μεγάλος ἐρευνητὴς τῆς «ἐπαναστροφῆς τῆς μνήμης» τοῦ καιροῦ μας εἶναι ὁ Ἀλέξανδρος Κάρελ. Αὐτὸς καταλογίζει «ἔλλειψη περιέργειας» στὸν σύγχρονο ἐπιστημονικὸ κόσμο γιὰ τὰ πειράματα, ποὺ μποροῦν «νὰ ἀποδείξουν» τὴν μετενσάρκωση. Ἀκόμη, παίρνει ἀφορμὴ διάφορες ἐκδηλώσεις ἀνθρώπων γιὰ νὰ ὑποστηρίξει ὅτι τὰ σώματα τῶν ἀνθρώπων «κυριαρχοῦνται ἀπὸ τὰ πνεύματα, ποὺ δὲν πεθαίνουν ποτέ, ποὺ εἶναι ἄφθαρτα καὶ διαρκῶς τελειοποιοῦνται μὲ τὶς διαχρονικὲς ἑνώσεις τους μὲ ἄλλα πολιτιστικὰ στοιχεῖα, ποὺ στὸ μεταξὺ ἐμπλουτίζουν τὴ ζωὴ καὶ τὴν ἐξέλιξη τοῦ ἀνθρώπου».

Ἀναφέρει συχνὰ τὸ παράδειγμα τῶν κατοίκων τῆς Μπαλὶ γιὰ νὰ τὸ ἑρμηνεύσει σὰν «ὑποταγὴ τῶν σωμάτων στὴ δύναμη τῶν πνευμάτων». Οἱ Μπαλινέζοι πέφτουν κατὰ διαστήματα σὲ ἕνα εἶδος ἔκστασης κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιρροὴ τῆς ὁποίας κόβουν τὸ κεφάλι ἀπὸ ζωντανὲς κότες μὲ τὰ δόντια τους, μαχαιρώνονται μὲ στιλέττα, χτυποῦν τὸ κορμί τους ἄγρια ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἐκτελοῦν ἀσκήσεις θαυμαστῆς ἰσορροπίας, ποὺ θὰ τὶς ζήλευε καὶ ὁ καλύτερος ἀκροβάτης, κάνουν ἄλλα πράγματα ποὺ δὲν εἶναι μέσα στὶς συνήθειες καὶ τὶς ἱκανότητές τους. Αὐτὸ κρατάει ἀπὸ 5 λεπτὰ μέχρι 6 ὧρες. Τὰ ἄτομα αὐτὰ δὲν ξέρουν τί κάνουν αὐτὸ τὸ διάστημα καὶ ὅταν συνέλθουν δὲν θυμοῦνται τίποτε.

Τί μπορεῖ νὰ μάθει κανείς — ἀναρωτιέται ὁ Κάρελ — ἀπὸ τέτοιες ἐκδηλώσεις γιὰ τὴν φύση τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου; Εἶναι «οἱ ἴδιοι» ἄνθρωποι ποὺ τὰ κάνουν αὐτά, ἢ μήπως «κάποιοι ἄλλοι» ποὺ ἔρχονται ἀπὸ τὸ παρελθὸν καὶ «ἐκφράζονται» μέσα ἀπὸ τὰ σώματα τῶν σημερινῶν Μπαλινέζων;

Φυσικὸ εἶναι ἡ θεωρία τῆς μετενσάρκωσης νὰ μὴ περιορίζεται στὶς περασμένες ζωὲς ἀλλὰ νὰ ἀτενίζει καὶ τὶς ζωὲς ποὺ μέλλουμε νὰ γίνουμε. Ἀλλὰ ἂν μποροῦμε νὰ τὸ ἐπιβεβαιώσουμε. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ «μελλοντολογία» ὅσον ἀφορᾶ τὴ μετενσάρκωση βρίσκεται ἀκόμα στὸ καθαρὰ θεωρητικὸ στάδιο. Ὁ Πὶερ Νουβὶλ στὸ βιβλίο του ἀντὶ γιὰ ἐπίλογο βάζει αὐτὰ ποὺ ἔχει πεῖ ὁ μεγάλος στοχαστὴς Κάντι.

Τὸ Πεκῖνο προσπαθεῖ νὰ καλύψει τὰ κενὰ ποὺ ἀφήνει ἡ Μόσχα

ΟΙ ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΚΟΙ ΣΤΟΧΟΙ ΤΟΥ

ΧΟΝΓΚ ΚΟΝΓΚ. Ἂν προσέξη κανεὶς τὴν κινεζικὴ διπλωματία, βλέπει ἀμέσως ὅτι ἕνας βασικὸς στόχος της εἶναι νὰ «κλείση» τὰ κενὰ ποὺ ἀφήνουν οἱ Ρῶσοι ἀπ' ὅπου ὑποχωροῦν, ἢ νὰ ἐπωφεληθῆ ἀπὸ τὰ σφάλματά τους. Ἀπ' αὐτὴ τὴν ἄποψη, ἡ κινεζικὴ ἐξωτερικὴ πολιτικὴ μοιάζει πολὺ μὲ τὴν ἐξωτερικὴ πολιτικὴ τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης, ἀκόμη καὶ τῶν ΗΠΑ.

Ἡ τελευταία σπουδαία πρωτοβουλία τῶν Κινέζων διπλωματῶν ἦταν ἡ προσέγγιση τῆς Ἰνδίας. Οἱ δύο χῶρες ἀντάλλαξαν πρεσβευτές. Ἔπειτα, τὸ Δελχί. Ἀλλὰ ἡ προσήλωση τῆς Ἰνδίας στὴ Δύση καὶ ἡ ὑπάρχουσα ἀκόμη «φιλία» της μὲ τὴν Σοβιετικὴ Ἕνωση, ἐμπόδισε τὴν ταχύτερη ἀνάπτυξη τῶν σχέσεων μὲ τὴν Κίνα.

ΣΤΗΝ ΙΝΔΟΚΙΝΑ

Ἀνάλογες προσπάθειες προσεγγίσεως πάντως καταβάλλουν οἱ Κινέζοι καὶ τὸ Πακιστὰν καθὼς καὶ στὸ Μπαγκλαντὲς καὶ τὸ Νεπάλ.

Πραγματικὸ διπλωματικὸ πόλεμο κατακτήσεως ὅμως ἔχουν ἐξαπολύσει στὴν περιοχὴ τῆς Ἰνδοκίνας. Τὸ πρόσφατο ταξίδι τοῦ ἴδιου τοῦ ἀντιπροέδρου Τέγκ Σιάο Πίγκ στὴ Βιρμανία μαρτυρεῖ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Πεκίνου γιὰ τὴ Νότιο Ἀσία.

Στὴν Καμπότζη ὅμως καὶιδίως στὸ Βιετνάμ, ἡ κινεζικὴ διπλωματία ἀπέτυχε. Οἱ σχέσεις μὲ τὴν Καμπότζη παραμένουν ἐπιφαλεῖς καὶ περνοῦν ἀπὸ πολλὲς διακυμάνσεις, ἐνῶ τὸ Βιετνὰμ φαίνεται νὰ ἀποκλίνη ὁλοκληρωτικὰ πρὸς τὴ Μόσχα.

Τὸ πεδίο τῆς μεγάλης ἀναμετρήσεως τῶν διπλωματῶν τῆς Μόσχας καὶ τοῦ Πεκίνου, παραμένει ἐν τούτοις ἡ Ἀφρική. Ἡ ὁρμητικότητα τῆς ρωσικῆς διπλωματίας εἶναι τόσο μεγάλη σὲ ὡρισμένες περιοχὲς τῆς Μαύρης Ἠπείρου, ὥστε ἐκ πρώτης ὄψεως φάνηκε ὅτι οἱ Κινέζοι δὲν ἔχουν καὶ πολλὲς ἐλπίδες.

Ἐν τούτοις, διακριτικὰ καὶ ἡσυχα, ὅπως πάντα, οἱ Κινέζοι σημείωσαν ἀρκετὲς ἐπιτυχίες. Ὁ μεγαλύτερος θρίαμβός τους, ἦταν ἡ ρήξη μεταξὺ Μόσχας καὶ Καΐρου — στὴν ὁποία ἔμμεσα συνέβαλαν.

Η ΜΑΥΡΗ ΑΦΡΙΚΗ

Στὴν Ἀγκόλα, τὰ πράγματα δὲν πῆγαν καλά. Ἀλλὰ στὴ Σομαλία, ἀμέσως μετὰ τὴν ἀποχώρηση τῶν Σοβιετικῶν, οἱ Κινέζοι (ὅπως παράλληλα καὶ οἱ Ἀμερικανοὶ) βρῆκαν τὴν εὐκαιρία ν' ἀναπτύξουν περίφημες σχέσεις μὲ τὴν κυβέρνηση τοῦ Μοὶ καντίσου, καὶ τὴ βοήθησαν σὲ διάφορες φάσεις τοῦ πολέμου της μὲ τὴν Αἰθιοπία, μὲ διάφορους τρόπους.

Ἡ κινεζικὴ βοήθεια στὸ μέρος αὐτὸ τῆς Ἀνατολικῆς Ἀφρικῆς αὐξάνεται διαρκῶς. Κινέζοι ἐμπειρογνώμονες ἐργάζονται τώρα στὸ Μαγκαντίσου στὴν κατασκευὴ ἑνὸς μεγάλου σταδίου.

Βαθειὰ ἐπίσης εἶναι ἡ κινεζικὴ ἐπίδραση στὰ καθεστῶτα τῆς Τανζανίας καὶ τῆς Ζάμπιας. Οἱ Κινέζοι βοηθοῦν ἐκεῖ τοὺς λαοὺς στὴν κατασκευὴ σιδηροδρόμων.

Τώρα ἡ διπλωματικὴ ἐπίθεση τῆς Κίνας ἁπλώνεται σὲ δύο ἀκόμη χώρους, σχετικὰ «καινούργιους»: τὴ Λατινικὴ Ἀμερικὴ καὶ τὴν Δυτικὴ Εὐρώπη.

Παντοῦ τὸ παιχνίδι παίζεται ἤπια καὶ χωρὶς κραυγαλέες ἐκδηλώσεις. Οἱ Κινέζοι διπλωμάτες προχωροῦν μὲ τὸ χαμόγελο καὶ προσφέρουν βοήθεια στὴν κατασκευὴ κυρίως τεχνικῶν ἔργων. Ἀλλὰ ἡ πολιτικὴ ποὺ φαίνεται νὰ παίζη δευτερεύοντα ρόλο, ὑπάρχει πάντοτε καὶ αὐτὴ στὸ βάθος.

ΙΩ. ΓΙΑΛΕΛΗΣ
ΕΙΔΙΚΟΣ ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ
ΡΗΓΑ ΦΕΡΑΙΟΥ 68
ΤΗΛΕΦ. 276-892

ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ ΜΕ ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΤΟΙΧΟ

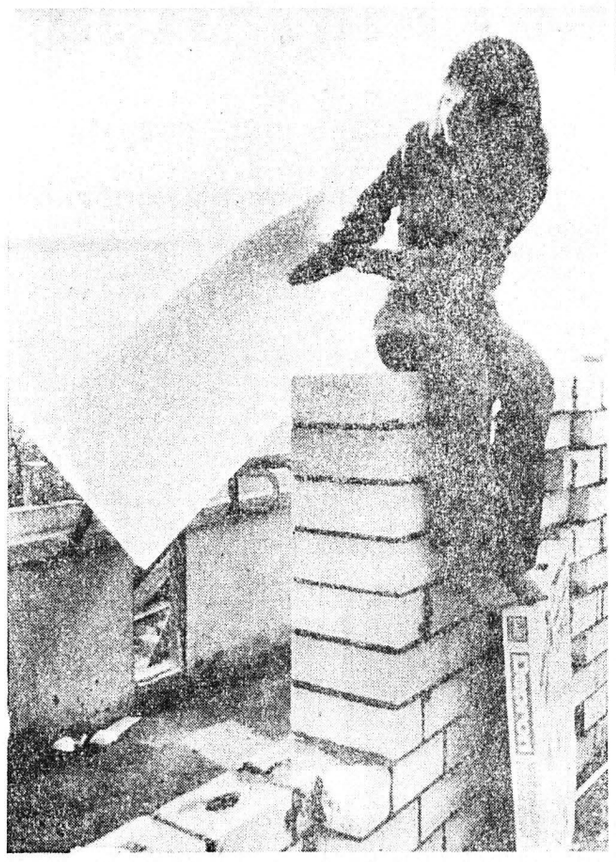

ΒΙΣΜΠΑΝΤΕΝ. — Ὁ νόμος γιὰ τὴν ἐξοικονόμηση ἐνεργείας, ποὺ δὲν ἐγκρίθηκε ἀκόμα ἀπὸ τὴν κυβέρνηση τῆς Βόννης καὶ ἀπὸ τὶς κυβερνήσεις τῶν ὁμοσπονδιακῶν κρατιδίων, περιλαμβάνει μεταξὺ ἄλλων, ἕνα διάταγμα προστασίας θερμότητος γιὰ τὰ νέα κτίσματα. Οἱ ἀρχιτέκτονες καὶ οἱ οἰκοδόμοι στὴν Δυτικὴ Γερμανία θὰ εἶναι ὑποχρεωμένοι ἔτσι νὰ προβαίνουν σὲ θερμομονωτικὲς κατασκευές. Τὸ κράτος προτέθεται ἐξ ἄλλου νὰ διαθέσει μέσα, μὲ τὰ ὁποῖα μποροῦν νὰ ὑποστηριχθοῦν τὰ μέτρα ἐξοικονόμησης ἐνεργείας καὶ σὲ παλιὲς οἰκοδομές. Στὰ μέτρα αὐτὰ ἀνήκει π. χ. ἡ παρεμβολὴ ἑνὸς δεύτερου «τοίχου», μιὰ ταπετσαρία —ντεπρὸν πάχους τριῶν χιλιοστῶν περίπου, ποὺ ἀναλογεῖ ὡς πρὸς τὴν θερμομονωτικὴ δύναμη, μ' ἕναν τοῖχο ἀπὸ μπετὸν πάχους 16 ἑκατοστῶν. Οἱ διπλωμένες πλάκες ποὺ κολλοῦνται ἁπλῶς στὸν τοῖχο ἀπὸ τὸν ταπετσιέρη, μειώνουν τὰ ἔξοδα θερμάνσεως, ὅπως ἀποδείχτηκε, κατὰ δέκα τοῖς ἑκατὸ περίπου. Ἐκτὸς αὐτοῦ, θερμαίνεται ἡ ταπετσαρία αὐτὴ μονώσεως πολὺ γρήγορα, συντομεύεται δὲ ἔτσι ὁ χρόνος θερμάνσεως τοῦ χώρου.

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

Ἡ Γαλλία θυμᾶται τὸν στρατηγὸ Κατροῦ

Πλατεῖα στὸ ὄνομά του κι ἔκθεση στὸ Μουσεῖο τῆς Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς

Ὑπὸ ΑΝΝΙΤΑΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΑΡΙΣΙ (Ἀπρίλιος). Πλατεῖα στρατηγοῦ Κατροῦ μετονομάσθη πρόσφατα ἡ πλατεῖα Μαλζέρμπ στὸν 27ον τομέα τοῦ Παρισιοῦ. γιὰ νὰ τιμηθῆ ἡ μνήμη τοῦ Γάλλου στρατηγοῦ ποὺ ἡ ζωή του ἦταν ἕνας διαρκὴς ἀγώνας. Ταυτοχρόνως ὀργανώθηκε εἰδικὴ ἔκθεση στὸ Ἐθνικὸ Μουσεῖο τῆς Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς.

Ὁ στρατηγὸς Κατροῦ γεννήθηκε στὴ Λιμάζ ἀπὸ πατέρα στρατιωτικό. Τὸ 1900 ἀποφοίτησε ἀπὸ τὴ Σχολὴ τοῦ Σαὶν Σὶρ ὡς ὑπολοχαγὸς τῆς Λεγεῶνος τῶν Ξένων καὶ ἀπὸ τότε ἄρχισε ἡ περιπετειώδης σταδιοδρομία του.

Τὸν Μάρτιο τοῦ 1907 ὑπηρετοῦσε στὸ Μαρόκο καὶ τὸ τάγμα του ἐστάλη νὰ ἐνισχύση τὴ δύναμη ποὺ στρατοπέδευε στὴν περιοχὴ Τλεμσὰν καὶ ἑτοιμαζόταν νὰ ἐπιτεθεῖ γιὰ νὰ καταλάδει τὴν Οὐτζα.

Τὸ Μαρόκο τότε εἶχε μιὰ ἰδιαίτερη χωριστὴ μαγεία γιὰ ὅλη τὴν Λεγεῶνα καὶ ὁ Κατροῦ περίμενε ἀγωνιωδῶς τὴν ἀρχὴ τῶν ἐπιχειρήσεων.

"Ητανε νύχτα ὅταν πρωτογνώρισε τὸν στρατηγὸ Λυωτέ, ὁ ὁποῖος ἦρθε γιὰ ἐπίσκεψη. Στὰ ἀπομνημονεύματά του ὁ στρατηγὸς Κατροῦ περιγράφει τὴν σκηνή:

—Ποιὸς διοικεῖ ἐδῶ;

—Κατροῦ, λοχαγὸς διοικητὴς τοῦ 12ου Λόχου τοῦ 1ου συντάγματος Ξένων. Εἰς τὰς διαταγάς σας, στρατηγέ μου.

—Καλημέρα Κατροῦ. Πῶς πᾶνε οἱ λεγεωνάριοί σας;

—Εἶναι σὲ θαυμασία φόρμα, στρατηγέ μου καὶ εὐτυχεῖς ποὺ θὰ περπατήσουν ἐπιτέλους.

—Νὰ περπατήσουν; Τί λέτε! Δὲν περπατᾶμε, βγάλτε αὐτὴν τὴν ἰδέα ἀπ' τὸ κεφάλι σας. Δὲν ὑπάρχουν, κι' οὔτε θὰ ὑπάρξουν ἐπιχειρήσεις. Δὲν θέλω πιστολιές. Κατέχουμε τὴν Οὐτζα, αὐτὸ εἶναι ὅλο. Καὶ χωρὶς φασαρίες. καταλαβαίνετε; Δὲν ὀνειρεύεσθε παρὰ πληγὲς καὶ καρυοῦ μπαλα! Δὲν ἦρθε ἡ ὥρα! Δὲν ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ τὶς μπαγιονέττες σας. Χρειάζομαι μπράτσα ὁπλισμένα μὲ φτυάρια καὶ ἀξίνες. Θέλω μιὰ ὁδὸ ἀμαξιτὴ ἀπὸ τὴν Οὔτζα στὴν Μάρνια. Ἐσεῖς θὰ τὴν φτιάξετε: Οἱ λεγεωνάριοί σας εἶναι καλοὶ σκαπανεῖς. Γι' αὐτὸ κανόνισα νὰ ἔρθετε. Κατασκεύσετε μου αὐτὴν τὴν ὁδὸ γρήγορα θὰ εἶναι πιὸ χρήσιμο κι' ἐπίκαιρο παρὰ νὰ κάνουμε αὐτὸν τὸν πόλεμο γιὰ τὸν ὁποῖον δὲν ὑπάρχει περίπτωσις».

Ὁ κατροῦ κατάλαβε τὴν «τακτικὴ Λυωτὲ» καὶ τὴν ἐφήρμοσε ἀργότερα στὴν Μέση καὶ Ἄπω Ἀνατολή. Αὐτὸ τοῦ στοίχισε τὴν εἰς θάνατον καταδίκη του ἀπὸ τὴν κυβέρνηση Βισὶ στὶς 10 Ἀπριλίου 1941.

Ἀξίζει νὰ σημειωθῆ ὅτι ἡ μητέρα τοῦ στρατηγοῦ Κατροῦ ἦτανε Ἰταλίδα ἀπὸ τὴ Γένοβα (Τζουλιάννα — Φελιτσιτὰ Σολάρι) καὶ τοῦ ἐμφύσησε τὴν λεπτὴ εὐαισθησία καὶ τὴν ἀγάπη πρὸς τὴν Μεσόγειο. «Μεσογειακὸς» λοιπὸν στὴν ψυχὴ δὲν ἔπαυσε ποτὲ νὰ κινῆται στὸν νότο (Μαρόκο, Ἀλγερία, Συρία, Λίβανο κλπ), θεωρούμενος πλέον «εἰδικὸς» στὰ ἀνάλογα ζητήματα τῆς Μεσογειακῆς στρατιωτικῆς ὅσο καὶ πολιτικῆς σκηνῆς.

Ἀποφασιστικὸς ἦταν ὁ ρόλος τὸν ὁποῖον διεδραμάτισε ὁ στρατηγὸς Κατροῦ (πιστὸς συνεργάτης τοῦ στρατηγοῦ Ντὲ Γκὼλ) στὴν ἴδια τὴν διαμόρφωσιν τῶν κρατῶν Συρίας, Λιβάνου, Ἀλγερίας καὶ Μαρόκου.

Ὁ στρατηγὸς Κατροῦ ὑπηρέτησε ὡς κυβερνήτης τῆς Ἰνδοκίνας, ὡς κυβερνήτης τῆς Ἀλγερίας, ὡς πρεσβευτὴς τῆς χώρας του στὴ Μόσχα καὶ ἀνεκηρύχθη Μέγας Καγκελλάριος τῆς Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς.

Πέθανε τὶς 21 Δεκεμβρίου 1969. Ὁ στρατηγὸς Κατροῦ ἐτιμήθη καὶ ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα μὲ τὸν Μεγαλόσταυρο τοῦ Τάγματος τοῦ Γεωργίου Α΄.

ΑΝΝΙΤΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ
Ἀξιωματίστρια Ε.Ν.

ΠΑΙΔΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ
ΜΟΡΦΩΝΟΥΝ—